

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **L. R., nar. X**
bytem X

proti
žalovaná: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. února 2025, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 2. 2025, č. j. X, a ze dne 20. 12. 2024, č. j. X, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 27. 2. 2025, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 12. 2024, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2024 Česká správa sociálního zabezpečení odňala žalobkyni ode dne 8. 2. 2025 invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o X %.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobkyně byla předně toho názoru, že je napadené rozhodnutí (a tedy i prvostupňové rozhodnutí) nezákonné a závěry v něm obsažené jsou nesprávné a chybné. Nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřovala zejména v nedostacích dokazování na straně žalované, přičemž v důsledku uvedeného došlo k nesprávnému a neúplnému zjištění skutkového stavu věci – zdravotního stavu žalobkyně, když napadené rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně byla založena pouze na posudcích, v nichž bylo nesprávně zhodnoceno a klasifikováno zdravotní postižení žalobkyně, nesprávně stanovena míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně, a zcela nesprávně byl konstatován údajný zánik invalidity žalobkyně. Rovněž byla nesprávně aplikována vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“).
4. Žalobkyně zrekapitulovala, že podle posudku o invaliditě za dne 16. 12. 2024, který byl podkladem pro prvostupňové rozhodnutí, na jehož základě byl žalobkyni odňat invalidní důchod, je rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti postižení, srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v kapitole X (X), položka X (X) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, která stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti X %. Posudkový lékař žalobkyně stanovil míru poklesu pracovní schopnosti X %.
5. Posudek o invaliditě, vypracovaný lékařem IPZS pro námitkové řízení, na základě posouzení ze dne 24. 2. 2025 stanovil pokles pracovní schopnosti žalobkyně o X %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti určil zdravotní postižení uvedené v kapitole X (X), oddíl X (X), položka X (X), přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, která stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí X%, přičemž lékař IPZS pro námitkové řízení zvolil horní hranici taxace, tj. X%.
6. Dále žalobkyně uvedla, že následkem poškození při porodu trpí žalobkyně od dětství X. Hybnost X má výrazně omezenou pro X. X nemůže používat k tomu, aby v ní něco držela, nemůže s ní ovládat mobilní telefon, držet tužku nebo jiné nástroje či předměty, psát na klávesnici, držet papír, krájet atd. X používá tak, že s ní částečně nějaký předmět přidrží. Důsledkem X má žalobkyně také problém X. Ujde bez výraznějších potíží cca X, pokud jde do náročnějšího terénu (příroda, cesty bez rovného betonového či asfaltového povrchu), používá francouzské hole nebo trekové hůlky. Pokud jde ze schodů, musí se žalobkyně

držet madel. Žalobkyně dále trpí X. V roce X získala žalobkyně, kvůli svému zdravotnímu postižení částečný invalidní důchod, který byl od 1. 1. 2010 transponován na invaliditu 1. stupně.

7. Žalobkyně v letech X a X podstoupila komplexní X léčbu X. Onemocnění je aktuálně v X. Jako nežádoucí účinek X u žalobkyně přetrvává X. Dále žalobkyně trpí X a absolvovala také X operaci – X. Žalobkyně trvale pociťuje bolest zad.
8. Žalobkyně aktuálně pracuje jako X na X. Žalobkyně zdůrazňuje, že pracuje na pracovním místě, které bylo u zaměstnavatele zřízeno za účelem podpory zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Zaměstnavatel žalobkyně je uznán za zaměstnavatele na chráněném trhu práce. Žalobkyni je vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu umožněno pracovat tři dny v týdnu z domova, zaměstnavatel zohlednil onemocnění zad žalobkyně a zakoupil jí do kanceláře zdravotní židli, zaměstnavatel žalobkyně rovněž respektuje časté návštěvy u lékaře.
9. Žalobkyně rovněž uvedla, že její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má výrazný vliv na její schopnost vykonávat výdělečnou činnost. Žalobkyně v X nemůže uchopit papír, neudrží v ní šanon, nemůže ji používat k psaní na klávesnici ani v ní neudrží telefon. Žalobkyně je ve svém pracovním výkonu na své pracovní pozici účetní pomalejší, než jsou její kolegové, kteří zdravotní postižení nemají. Žalobkyně odmítá tvrzení revizního lékaře, že se na své postižení adaptovala. Rozvedla, že na plném pracovním úvazku v současném pracovním místě může pracovat, jelikož se jedná o pracovní místo, jehož účelem je umožnit zaměstnání i člověku se zdravotním postižením, a které již ze své podstaty respektuje, že zaměstnanec, který na něm pracuje, je ve svém pracovním výkonu oproti zdravým kolegům limitován. V případě, že by zaměstnavatel po žalobkyni požadoval stejné nároky jako po zaměstnancích bez zdravotního postižení, nemohla by žalobkyně jeho požadavkům dostat. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že pokud bude považována za člověka bez zdravotního postižení, bude pro ni velmi obtížné najít vhodné zaměstnání a na pracovním trhu se udržet.
10. Žalobkyně měla za to, že míra poklesu její pracovní schopnosti je vyšší, než jí bylo stanoveno. Žalobkyně se dále domnívá, že by jí měla být navýšena horní hranice míry poklesu její pracovní schopnosti o dalších 10 %, neboť souběžně trpí několika onemocněními, která mají výrazný vliv na její schopnost pracovat.
11. Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a vyhlášce o posuzování invalidity.
12. Žalobkyně tak závěrem navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zrekapitulovala stručně obsah žalobních námitek a podrobněji průběh správního řízení. Shrnula také platnou právní úpravu, kterou se při

svém rozhodování řídila, a uvedla, že je při svém rozhodování vázána odbornými lékařskými posudky, proto za současného stavu setrvala na svém rozhodnutí.

14. Dále žalovaná podrobněji zrekapitulovala podstatný obsah a závěry posudku svého Institutu posuzování zdravotního stavu.
15. Za účelem posouzení invalidity žalobce pak navrhla provést důkaz posudkem Posudkové komise MPSV s tím, že za současného stavu navrhla žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
17. Prvostupňovým rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení odňala žalobkyni invalidní důchod, neboť podle posudku PSSZ ze dne 16. 12. 2024 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pracovní schopnost žalobkyně poklesla pouze o X % a žalobkyně tak již není invalidní.
18. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, ve kterých nesouhlasila s posouzením jejího zdravotního stavu posudkovým lékařem, namítala nezohlednění všech podkladů a poukazovala na nevyužitou možnost aplikace ust. § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity k navýšení horní hranice míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně o X %.
19. O námitkách žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V řízení o nich nechala žalovaná vypracovat posudek lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu, který vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a dalších odborných lékařských nálezů. Lékař v posudku o invaliditě žalobkyně v řízení o jejích námitkách dospěl k závěru, že žalobkyně není invalidní pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o X %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole X, oddíle X, položce X přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti o X. Posudkový lékař pak míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně volil na horní hranici uvedeného rozmezí, tj. X poklesu pracovní schopnosti, kterou dále nenavýšoval podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. ve znění účinném od 1. 1. 2026, rozhodl ve věci samé bez jednání, a to jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit s tím, že oba účastníci ve lhůtě dvou týdnů udělili souhlas s takovým projednáním věci.

21. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
23. Rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.
24. V projednávané věci žalobkyně zpochybňovala hlavně skutkové závěry týkající se posouzení jejího zdravotního stavu, k němuž soud nemá (ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti, na nichž takové posouzení závisí. S ohledem na to i s přihlédnutím k důkaznímu návrhu žalované soud nechal vypracovat posudek o invaliditě žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též jako „posudková komise“), která soudu předložila posudek ze dne 30. 10. 2025, evidenční číslo SZ/2025/681-PH-11 (dále též jako „posudek MPSV“). Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení z předsedkyně komise MUDr. M. S., další lékařky MUDr. Z. V. s odborností neurologie a tajemnice N. H.
25. Posudková komise dospěla na základě předložené spisové dokumentace Městského soudu v Praze, dokumentace ČSSZ, předložených lékařských nálezů i vyšetření žalobkyně při jednání posudkové komise k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně jsou sníženy o X % a jedná se tak v případě žalobkyně o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995., a to v návaznosti na její odnětí. Posudková komise u žalobkyně shledala jako rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti středně těžké funkční postižení odpovídající kapitole X (X), položce X (X) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje v rozmezí X % s tím, že posudková komise konkrétní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně určila ve výši X %, tj. horní hranice stanoveného procentního rozmezí, jedná se o postižení hraničně středně těžkého stupně. Komise procentní míru poklesu pracovní schopnosti ve smyslu §3 a 4 vyhlášky o posuzování invalidity zvýšila o dalších 10 % pro

ostatní jmenované komorbidity (X). Celkově komise konkrétní procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně určila ve výši X %. Oproti posudku Institutu posuzování zdravotního stavu hodnotila posudková komise vyšším procentním poklesem pracovní schopnosti žalobkyně, a to s ohledem na zjištěné středně těžké funkční postižení X a X s recidivujícími X. Největší dopad na pokles pracovní schopnosti celoživotně měla a stále má X, tedy spastické ochrnutí X končetin trvající od X vzniklé v rámci X, prvoinstančně referované lehké postižení přitom neodpovídá realitě, jedná se, jak vyplývá ze všech dosud doložených vyšetření odbornými neurology, o postižení středně těžké, částečné adaptace tohoto postižení bylo dosaženo i volbou vhodného pracovního zařazení (X), ale zdaleka nejde o nabytí práceschopnosti, při které by stav neodpovídal ani invaliditě prvního stupně.

26. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybné či nepřesné formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).“*
27. V řízení předložený posudek pak splňuje všechny formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity a soud jej vyhodnotil jako úplný, celistvý a přesvědčivý ve smyslu shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z uvedeného posudku je zřejmé, na základě, jakých úvah dospěla posudková komise k odlišnému hodnocení zdravotního stavu žalobkyně oproti posudkovým lékařům žalované, kdy posudková komise zhodnotila postižení žalobkyně jako postižení středně těžké, částečná adaptace na toto postižení neznamena nabytí práceschopnosti, při které by stav neodpovídal ani invaliditě prvního stupně. Účastníci řízení pak k obsahu posudku ani ke složení posudkové komise nic nenamítli. V projednávané věci soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro jakékoli pochybnosti o správnosti posudkových závěrů posudku MPSV, pročež se o tyto při svém rozhodování ponejvíce opřel.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Z posudku MPSV tak má soud za prokázané, že se u žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí jednalo o invaliditu prvního stupně. Napadené rozhodnutí bylo tudíž zatíženo vadou spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, a proto je městský soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a to včetně prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s.ř.s.), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí.

29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyně žádné náklady řízení neprokázala, a proto jí zdejší soud jejich náhradu nepřiznal, přestože byla v řízení úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. března 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce